

Pravda

Hegel formuluje své pojetí pravdy na jednom místě hned na začátku Fenomenologie ducha způsobem, který stojí za naši pozornost a podrobnější zkoumání. Čteme (4603, s. 14) následující: „Die wahre Gestalt, in welcher die Wahrheit existiert, kann allein das wissenschaftliche System derselben sein.“ Především jde o formulaci, kterou dnes už nemůžeme přijmout, neboť jí pro svou dnešní potřebu nemůžeme použít (leč jako citace): existence má dnes už jiný význam než za dob Hegelových a jiné, než pro něho samého. Pravda nemůže ex-sistovat; to může jen subjekt, k pravdě se (eventuelně) vztahující. Pravda přichází, má adventivní charakter, tedy spíše „in-sistuje“; nemá charakter „transcendentní“, neboť vztah k ní není možno chápat jako trans-scendování (od trans-scando, šplhám přes či nad), a sama pravda má charakter spíše „descendentní“, pokud bychom se nechtěli distancovat od prostorové motivace takového určení. Kromě této spíše terminologické drobnosti je třeba vidět především základní vadu v přecenění povahy systému, je-li chápán jako hlavní, ne-li jediný cíl a jako něco v tom smyslu definitivního (pokud by toho mohlo být dosaženo). Systém má ve filosofii stejnou závažnost jako celostnost individuálního organismu v „proudu“ života. Filosofii nelze rozvíjet jinak než jako systematrické úsilí, tj. úsilí, směřující k vytváření systému. Ale vytvoření nějakého definitivního systému není a nemůže být cílem filosofování ani filosofie vůbec, neboť systematičnost je nezbytnou podmínkou autokritického vyhledávání nedostatků a inkongruencí dosavadních systematických výkonů. A tato sebekritická práce, jež náleží k bytostnému určení filosofie, míří vždycky za rámec systému, a to z bytostné nutnosti: cílem není vytvořit systém, nýbrž obstát s celou dosavadní filosofickou prací, k níž ovšem systematičnost nutně náleží, před pravdou a v jejím světle. A tato pravda (mohli bychom psát: Pravda) se nikdy nemůže ztotožnit s nějakým lidsky vytvořeným systémem, a to ani v lidském pokusu, ani v nějakém sebevtělení Pravdy. Pravda je a vždy zůstává posledním kritériem všech lidských pokusů o její zachycení. A to nutně vede k závěru, že není věčně neměnná, nýbrž že je situační – a tedy že přichází ke každému člověku jako k němu, osobně a adresně (eventuelně také nepřichází).

(Písek, 011017-3.)